

Dosarul nr.2ra-1436/2018

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (V.Jomiru-Niculiță)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (Iu.Cotruță, L.Pruteanu, M.Guzun)

Î N C H E I E R E

25 iulie 2018

mun.Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

În componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătoria

Svetlana Filincova
Nicolae Craiu
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Ion Bucuci,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Ion Bucuci împotriva
Consiliului municipal Chișinău cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate prin
uzucapiune,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 05 decembrie 2017,

c o n s t a t ă :

La 29 martie 2016 Ion Bucuci a depus cerere de chemare în judecată împotriva
Consiliului municipal Chișinău cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate prin
uzucapiune asupra imobilului (garaj) situat pe str. Calea Orheiului, xxxx, mun.
Chișinău.

În motivarea acțiunii a indicat că prin ordinul SPS Râșcani nr.9 din 18 februarie
1994, a fost angajat în funcție de inspector al Serviciului poliției rutiere sect. Râșcani,
mun.Chișinău al Ministerului Afacerilor Interne. Lângă sediul în care activa era o
construcție (garaj) cu două boxe libere, care le-a folosit până în prezent având
automobil. Pe parcursul a mai mult de 15 ani nefiind tulburat a posedat sub nume de
proprietar această construcție și este ferm convins că posesia sa este utilă și legală.

Reclamantul a relatat că această construcție a fost ridicată înainte de anul 1990
și a fost utilizată pentru păstrarea motocicletelor de serviciu ale angajaților poliției
rutiere. Respectiv, considerînd oportun și posibil, în temeiul art. 334 Cod civil, de a uni
termenul de posesiune al său cu cel al autorului construcției. Faptul că în toată această
perioadă s-a folosit neîntrerupt, netulburat și public de construcție poate fi confirmat
de persoanele cu care a activat împreună și cei care domiciliază în preajma acestei
construcții.

Conform certificatului nr.xxxxxxxx din 25 februarie 2011 eliberat de către Oficiul Cadastral Teritorial Chișinău, filiala Î.S. „Cadastru”, lipsește inventarierea tehnică a bunului imobil situat pe adresa str. Calea Orheiului, xxxxxxx cât și a terenului în sine.

Având în vedere că bunul imobil posedat cu bună credință sub nume de proprietar, nu este înregistrat în Registrul bunurilor imobile și nu aparține nimănui, consideră că au fost întrunite condițiile pentru a-l uzucapa.

Au fost efectuate lucrări de reparație cu îmbunătățirea calității construcției prin instalarea geamurilor, conectarea la curent electric și reparația acoperișului.

Reclamantul a indicat că la 17 martie 2011, a depus cerere de chemare în judecată cu privire la constatarea dreptului de posesiune, folosință și dispoziție obținut prin uzucapiune asupra bunului imobil, prin hotărârea judecătoreiei Râșcani mun. Chișinău din 18 aprilie 2011 fiindu-i constatat dreptul său de posesiune, folosință și dispoziție obținut prin uzucapiune asupra bunului imobil, - garajului situat pe str. Calea Orheiului, xxxxxx cu suprafața de xxxxx m.p. și i s-a recunoscut dreptul de proprietate prin uzucapiune asupra acestui bun imobil.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 11 februarie 2015 hotărârea respectivă a fost casată, iar cererea sa a fost scoasă de pe rol pe motiv că s-a constatat litigiu de drept ce ține de competența instanțelor judecătorești.

Prin hotărârea Judecătoreiei Râșcani, mun. Chișinău din 22 iunie 2012 a fost respinsă cererea de chemare în judecată depusă de Consiliul municipal Chișinău împotriva lui Vitalie Chistruga cu privire la încasarea restanței la chirie în sumă de 3070,08 lei, penalității de întârziere în sumă de 506,65 lei, rezilierea contractului de locațiune xxxxxx din 08 iulie 2010, evacuarea lui Vitalie Chistruga din bunul imobil și admisă cererea reconvențională depusă de Vitalie Chistruga, s-a declarat nul contractul de locațiune xxxxxx din 08 iulie 2010 încheiat între Consiliul municipal Chișinău, în persoana viceprimarului Mihail Furtună și Vitalie Chistruga.

Prin hotărârea Judecătoreiei Râșcani, mun. Chișinău din 22 iunie 2012 a fost respinsă cererea de chemare în judecată depusă de Consiliul municipal Chișinău împotriva lui Sergiu Melnic cu privire la încasarea restanței la chirie în sumă de 4767,48 lei, a penalității de întârziere în sumă de 0,1% în sumă de 872,45 lei, rezilierea contractului de locațiune nr. xxxxx din 08 iulie 2010, evacuarea lui Sergiu Melnic din bunul imobil și admisă cererea reconvențională depusă de Sergiu Melnic, s-a declarat nul contractul de locațiune nr. xxxx din 08 iulie 2010 încheiat între Consiliul municipal Chișinău, în persoana viceprimarului Mihail Furtună și Sergiu Melnic.

Astfel, reclamantul a specificat că Consiliul municipal Chișinău acționează cu rea credință și induce instanța în eroare indicând în calitate de obiecții că prin decizia Consiliului municipal Chișinău nr. xxxxx din 20 iulie 2006 și contractul de locațiune nr. xxxxxxx, o boxă a garajului din str. Calea Orheiului, xxxxxx, cu suprafața de xxxxx m.p., la care pretinde că o folosește Ion Bucuci, a fost transmisă în chirie lui Vitalie Chistruga, iar a doua boxă a garajului din str. Calea Orheiului, xxxxxxx, care de fapt este cel pretins de către reclamant ca fiind garajul din str. Calea Orheiului, xxxxxx, a

fost transmisă în locațiune lui Sergiu Melnic prin decizia Consiliului municipal Chișinău, contractul de locațiune nr. xxxxxxxx din 08 iulie 2010.

Prin actul de constatare a faptelor, întocmit de executorul judecătoresc Igor Doroftei la 13 august 2015, se confirmă posesia și folosirea garajului amplasat pe str. Calea Orheiului, xxxxxx, mun. Chișinău.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 02 mai 2017 cererea de chemare în judecată depusă de Ion Bucuci împotriva Consiliul municipal Chișinău cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate prin uzucapiune, a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 05 decembrie 2017 a fost respins apelul declarat de Ion Bucuci și menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 02 mai 2017.

Pentru a decide astfel instanța de apel a constatat că garajul din str. Calea Orheiului xxxxx, mun. Chișinău a fost repartizat angajaților Serviciului poliției rutiere sect. Râșcani, mun. Chișinău în interes de serviciu pentru parcare automobilelor de serviciu și personale, și nicidecum nu poate fi invocată posesia cu bună credință asupra bunului imobil de către apelantul Ion Bucuci, odată ce acesta cunoștea destinația încăperilor, iar odată cu încetarea raporturilor de serviciu urma să restituie bunul imobil transmis în folosință în interes de serviciu.

Cu referire la prevederile art.art. 332, 335 alin. (1) și (2) Cod civil, Colegiul civil al Curții de Apel Chișinău a reținut că alegațiile apelantului precum că în toată această perioadă s-a folosit neîntrerupt, netulburat și public de construcție urmează a fi apreciate critic, în situația în care ultimul cunoștea că construcția (garajul) a fost transmisă de către autoritatea publică locală Primăria mun. Chișinău în folosință lui Vitalie Chistruga și Sergiu Melnic, motiv din care cerințele pentru posesia discontinuă și netulburată în vederea recunoașterii dreptului de proprietate prin uzucapiune nu sunt întrunite.

La 04 iunie 2018 Ion Bucuci a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 05 decembrie 2017 solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond, cu trimiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel.

Ion Bucuci a indicat temei de înaintare a recursului prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură civilă.

A mai menționat recurentul că Curtea de Apel Chișinău nu a elucidat faptul că anterior i-a fost recunoscut dreptul de proprietate prin uzucapiune în temeiul hotărârii Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 18 aprilie 2011, fiind constatat că pe parcursul mai multor ani a posedat și s-a folosit ca un bun proprietar de garajul din str. Calea Orheiului, mun. Chișinău. Ulterior, această hotărâre a fost casată prin decizia Curții de Apel Chișinău din 11 februarie 2015, din considerentul că intimatul a prezentat două contracte, care ipotetic produc efecte juridice, și anume contractul încheiat între Sergiu Melnic cu intimatul și contractul încheiat între Vitalie Chistruga cu intimatul, obiectul căror servește declararea nulității contractului de locațiune a încăperii din str. Calea Orheiului xxxxmun. Chișinău. Astfel, a menționat că aceste două contracte au fost declarate nule de către Judecătoria Râșcani, mun. Chișinău la 22 iunie 2012. Intimatul

cunoscând despre existența acestor hotărâri a dus în eroare instanța de apel prin prezentarea contractelor de locațiune, fără a specifica că acestea la acel moment deja erau declarate nule de către Judecătoria Râșcani, mun. Chișinău, iar instanța de apel, prin decizia din 11 februarie 2015, fără a elucida faptul declarării nule a contractelor menționate, a casat hotărârea Judecătoriai Râșcani, mun. Chișinău din 18 aprilie 2011.

În această ordine de idei, recurentul consideră că instanța de apel a încălcat normele de drept procedural și a interpretat eronat legea, a aplicat o lege care nu trebuie să fie aplicată.

Instanța de apel a interpretat eronat legea prin expunerea că dreptul de proprietate asupra terenului cu numărul cadastral xxxxxx amplasat pe str. Calea Orheiului xxxx este înscris în Registrul bunurilor imobile după Primărie, Colegiul reținând că dreptul de proprietate asupra garajului amplasat pe terenul municipalității nu urmează a fi dovedit suplimentar.

În conformitate cu art.434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele dosarului atestă faptul că decizia Curții de Apel Chișinău din 05 decembrie 2017, a fost expediată pentru cunoștință participanților la proces la 23 martie 2018 (f.d.120), lipsind însă date privind recepționarea acesteia de către recurent.

În circumstanțele expuse mai sus, recursul declarat de Ion Bucuci la 04 iunie 2018, se consideră a fi depus în termenul prevăzut de lege.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 19 iunie 2018 în adresa intimatului Consiliul municipal Chișinău a fost expediată copia recursului declarat, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, însă intimatul nu au depus referință.

În conformitate cu art.439 alin.(3) Cod de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Ion Bucuci este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art.432 Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;

- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art.433 lit.a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Ion Bucuci nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Or, argumentele invocate în recurs se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanțele ierarhic inferioare și nu confirmă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respins.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă, la caz încălcările invocate de către recurent, nu conțin exclusiv chestiuni de drept și nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă. În mod evident lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența cererii de recurs și ilegalitatea deciziei contestate, impuse de art.437 alin.1, lit.f) Cod de procedură civilă (a se vedea, Petrovic v.Luxembrug, 17 februarie

2011, parag.31 – 33, Sturm v.Luxemburg, ibidem, parag.32).

În această ordine de idei se precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art.432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art.130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Cît privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de art. 6 § 1 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, instanța notează că obligația de a motiva o hotărîre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea *inter alia*, *Helle v.Finlanda*, 19 decembrie 1997, parag.55; *Latourniere v.Franța*, 10 decembrie 2002, parag.2; *Hansen v.Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag.71-74). De fapt în concepția instanțelor europene, articolul 6 § 1, nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispozițiile legale specificate, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes”, ceea ce s-a constatat în cazul de față (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen vs Finlanda* (nr.2), 13 ianuarie 2009, parag.24; *Papaioannou vs Grecia*, 2 iunie 2016, parag.45 sau *Baydar vs Olanda*, 24 aprilie 2018, parag.46).

Prin urmare, din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, cu respectarea normelor de procedură și aplicarea corectă a legii materiale, iar în esența lor argumentele recursului, au fost verificate minuțios, la judecarea cauzei în ordine de apel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Ion Bucuci.

În conformitate cu art.art.270, 433 lit.a), 440 alin.(1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Ion Bucuci.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Svetlana Filincova

Judecători

Nicolae Craiu

Victor Burduh